

til Behandling først; men jeg har jo ganske vist mine Betænkkeligheder ved i det hele taget at komme ind paa denne Deling, denne Partering af Personer, som Lovforslaget til syvende og sidst gaar ud paa, og jeg er enig i, hvad der blev udtalt af den sidste ærede Taler, at man maatte overveje Sagen nærmere og undersøge, hvorledes den vil virke paa forskellige Steder her i Landet, inden man uden videre gif til dette Forslag. Den Kommune, han omtalte, har jeg ogsaa tænkt paa, fordi jeg selv bor deri, og jeg er ganske vist enig med ham i, at en hel og holden Gennemførelse af Lovforslagets § 1 vilde være en Udelæggelse for Frederiksberg Kommune og burde ikke ske, for der var gaaet et Lovforslag igennem, som ophævede Frederiksberg Kommune og bragte den ind under Københavns Kommune — noget, jeg ikke skulde have det mindste imod, jeg vilde finde det meget naturligt. Men rigtig nok mener jeg, at dette maatte ske først gennem Lov og ikke som Følge af og gennem indirekte Tvang fra denne Lovs Side. Endvidere vil jeg dog opfaste det Spørgsmaal, om, selv om man ikke kan blive enig om en stor Indtægtskildedel — for at kalde det saaledes — og selv om man ikke kunde gaa ind paa det Lovforslag, her foreligger i Øjeblikket, det saa dog ikke var muligt, at man kunde komme til en delvis Næringsstat. Kunde det siges at være ubilligt og uretfærdigt, at man gav Bykommunerne Ret til at bestaa saadan Bedrift, særlig hvor Ejeren ikke boede i Kommunen? Man kunde sige, at det var en Skattebestemmelse, som ikke faldt ret godt sammen med hele det gældende System, det maa jeg indrømme, men kunde man dog ikke som en foreløbig Foranstaltning, indtil man kunde blive enig om at gennemføre en større og mere gennemgribende Reform, gaa til at give Bykommunen Ret til at lægge Skat paa de Næringer inden for deres Grænser, hvis Ejere ikke boede i Kommunen. Jeg gentager Spørgsmaalet, det forekommer mig ikke at være urimeligt, og hvad Landet angaar, kunde man jo lige over for de industrielle Etablissements, der findes rundt omkring paa Landet, gaa den Vej, at man gav vedkommende Kommune Ret til — naturligvis efter bestemte Lovregler — at tage en tilsvarende Skat til Kommunen som den, der nu betales i Bygningsskifte til Staten. Derigennem vilde vedkommende Landkommuner, i hvilke der ligger industrielle Etablissements, som maatte paaføre dem betydelige Udgifter, uden at de have nogen som helst Glæde og Indtægt af dem, naar vedkommende Ejere ikke bor der, derigennem saa noget ud af disse Fabriker

og Etablissements. Jeg har nærmest betragtet min Opgave som den at kritisere og udtale mig som Modstander af de her foreliggende Forslag, men jeg har tillige villet antyde, baade hvad jeg i og for sig vilde anse for den mest rationelle og fornuftige Ordning, og ogsaa de enkelte mindre væsentlige Ændringer i det nu bestaaende, som det forekommer mig, man kunde være tilfreds med indtil videre. Jeg har endnu tilbage nogle andre Bestemmelser, som findes i de foreliggende Lovforslag. Der er for det første Spørgsmaalet om det skattepligtige Opholds Variighed, og her kan jeg ganske slutte mig til den Kritik, som fremkom fra den højtærede Indenrigsminister. Jeg tror, de nuværende Regler i saa Henseende ere langt at foretrække for dem, Lovforslaget foreslaar. Naar der nu fordres 4 Maaneders fast Ophold for, at det kan blive skattepligtigt, er det vel muligt, at dette er noget for langt, men at gaa ned til 1 Maaned turde dog være for kort; jeg vil anse 3 Maaneder for at være en nogenlunde passende Tid at sætte for, at et Ophold skulde kunne blive skattepligtigt. Hvad endelig angaar et meget vigtigt Spørgsmaal, nemlig Bestaatningen af Aktieselskaber og saakaldte anonyme Interessentskaber o. s. v., da kan jeg ikke sige andet, end at jeg ikke kan være med til at stemme for en saadan Skat, saa længe man ikke ad en eller anden Vej faar en Næringsstat indført, thi det er og bliver en dobbelt Bestaatning, som jeg ikke kan forstaa, man med Retfærdighed kan gaa ind paa, om det end kan være nok saa let at saa fat i vedkommende Aktieselskab. Det er ganske sikkert, at Forslagene jo søge at mildne det, som man maa antage, de selv have anerkendt for at være mindre retfærdigt, det ene ved at fastslaa Afgiften til ikke at maatte overstige en vis bestemt Procent, og det andet ved at sige, at det er kun den Indtægt, som overstiger 4 pCt., der kan blive skattepligtig, men i og for sig forekommer det mig ikke, at man skulde holde paa det, der ikke kan bestaa med Retfærdighedens Fordringer. Jeg maa for øvrigt i saa Henseende sige, at skulde man endelig gaa til et af disse to Forslag, mener jeg nok, at af de Forslag, som ligge for paa dette Punkt, er Forslaget i Nr. 2 det mindst ubillige og det, man bedst kunde finde sig i.

Ovesen: Ja jeg vil tillade mig et Par Bemærkninger til det foreliggende Forslag. Det er jo en meget stor Sag, som her bliver berørt. Ganske vist synes jeg ikke, at det foreliggende Forslag, det, som man maa kalde